

ved, er et Fag, der skal læres ligesom alle andre Fag; det kan blive slaaet fast ved en Fagprøve.

Sygeplejerskerne er jo beskæftigede dels med Hospitalspleje, dels med Hjemmepleje. Hjemmeplejen er en Sag, der er rejst af selve Befolkningen, og jeg tror, det er det bedste Spor, den kan være i: at det er Befolkningen, der har taget den i sin Haand og organiseret Plejeforeninger Landet rundt. Naar dette Spørgsmaal har, om jeg saa maa sige, hvilet i Medicinalkommissionen gennem de omtrent 12 Aar, Kommissionens Levetid varede, har det sin Grund i, at der var to forskellige Synspunkter angaaende de Krav, man kunde og burde stille til Sygeplejerskerne. Der var i og for sig ingen Divergens mellem dem, der stod paa den ene Side, og dem, der stod paa den anden Side med Hensyn til, at man kunde ønske Sygeplejerskerne saa god en Uddannelse som muligt; men det, man frygtede fra deres Side, som repræsenterede Hjemmesygeplejen, var, at det kunde blive vanskeligt at tilvejebringe det fornødne Antal Plejersker, og at man skulde komme til at staa overfor Mangel af Plejersker; det vilde være værre, end om Plejerskerne ikke havde faaet saa god en Uddannelse, som i og for sig var attraa-værdig. Den længere Uddannelse kræver jo større Ofre, ogsaa større pekuniære Ofre fra de vedkommende. Imidlertid har Forholdene forandret sig ikke saa lidt, og det Antal Sygeplejersker, der uddannes paa de aller-fleste af Landets Sygehuse, er nu saa stort, at den Frygt, der har været til Stede for at komme til at mangle Emner til Hjemmesygepleje, vistnok nu er noget ubegrundet.

I Kommissionen rejste der sig naturligt først og fremmest det Spørgsmaal: Er der Grund til at lovgive om hele dette Emne, er der Grund for Staten til at gribe ind? Og naar man kom til det Resultat, at der vel kunde være Anledning til at imødekomme de uddannede Sygeplejerskers Krav, og greb ind, opstod ogsaa det Spørgsmaal, om der kunde være Tale om at monopolisere Sygeplejerskegerningen. Men man kom hurtigt til det Resultat, at det kunde der fornuftigvis ikke være Tale om; i saa Henseende maa Befolkningen staa frit og have Lov til at vælge, om den vil have uddannede eller ikke-uddannede Plejersker; noget Monopol kan der ikke være Tale om at indføre. Men paa den anden Side har Befolkningen Krav paa at faa at vide, om en Plejerske er kvalificeret eller ikke, og det er dette, man har søgt at imødekomme ved det Lovforslag, som her foreligger.

Den forskellige Stilling, der blev ind-

taget af dem, der repræsenterede Hjemmesygeplejerskerne, og dem, der repræsenterede Dansk Sygeplejersraad, maatte bevirke, at Kommissionens Medlemmer var meget betænkelige ved at tage Stilling til Sagen og lovgive om den. Det Forslag, Kommissionen eventuelt skulde fremsætte, maatte jo ogsaa helst fremkomme som en enig Indstilling fra Kommissionen. Dette er ogsaa efterhaanden naaet; naar det ikke er naaet før, er Grunden, at Sagen ikke tidligere har været moden dertil. Synspunkterne har — jeg tør maaske sige: heldigvis — forandret sig i Løbet af de Aar, der er gaaet, og har nærmet sig hinanden. En af Grundene til, at dette er sket, har jeg allerede nævnt: det er den stærkt forøgede Uddannelse af Sygeplejersker paa de forskellige Sygehuse, saaledes at Tilgangen er blevet rigeligere — Kaarene for dem, der uddanner sig, er ogsaa blevet betydelig bedre. Spørgsmaalet har endvidere været, om man eventuelt skulde have to Klasser af Sygeplejersker. Dette kom man imidlertid bort fra i Kommissionen; man mente, det vilde være uheldigt at have to forskellige Klasser, der begge havde faaet Anerkendelse af Staten. De Krav, der nu stilles til Hjemmesygeplejerskerne, er større end tidligere, og efter at Indenrigsministeriet i sin Bekendtgørelse angaaende Sygeplejen ved Sygekasserne har stillet bestemte Krav til Sygeplejerskerne, er der en Grund mere til at stræbe efter, at den Uddannelse, der gives Hjemmesygeplejerskerne, kan blive saa god som muligt. Det har da forment sig saaledes, at Kommissionen har kunnet give en enstemmig Indstilling, selv om der har været Betænkeligheder hos to-tre af Medlemmerne, Betænkeligheder, som har givet sig Udslag i nogle Bemærkninger i Betænkningen. Der var nedsat et Fællesudvalg af Centralforeningen og Dansk Sygeplejersraad, og den 17. Februar 1920 afgav dette Fællesudvalg en Betænkning. I Fællesudvalget var man ogsaa kommet til Enighed om, at der skulde være een Klasse, som skulde have en 3-aarig Uddannelse, og det samme udtalte det nordiske Fællesmøde for Sygeplejersker, der blev afholdt sidste Sommer.

Vejen synes saaledes at være beredt for dette Lovforslag gennem det Arbejde, der er gaaet forud. Vi har ogsaa Forbilleder i, hvad der er sket i nogle af vore Nabolande. Der stilles Krav om en 3-aarig Uddannelse; der kræves, at de paagældende skal have medicinsk og kirurgisk Uddannelse i to Aar, medens den øvrige Uddannelse lades fri, saaledes at de paagældende selv kan vælge; der foreslaas altsaa et Mindste-maal af Uddannelse. Selve Lovforslaget